

Hegedűs Péter
Panelárnyék
Atlantic Press Kiadó, 2015, 3290 Ft

Hegedűs Péter előző novelláskötetéről valami olyast mondtam, hogy az író nem arra teremti az Úr, hogy közönséges történetekből átfolyatva saját szűrőn izomból-erőből különleges gyártson, hanem arra, hogy a közönséges történet belsejében látott különleges csírákat mutassa meg az olvasónak. Nem kell több az íróshoz. Ha akad szerkesztő, aki ráveszi, hogy a parnaszusi lajtorján ereszkedjen alá néhány fokozatot, mert abból a magasságból a sasszemű író se lát néhány futkosó hangyán és lusta pondrón kívül más filozófiai igazságokba csomagolva, akkor így marad. Pedig van a szerzőben szufia, mondtam az előző kötetre (valami ilyest). Most itt a regény. Harmadik kötet, első regény, lássuk, mire telt az elmúlt három esztendő.

A recenzens kétszeresen meglőve a kötet végére érve. Miről írhat, meddig mehet el? Először is a kötet krimi. Egy krimi cselekményét érinteni se illik. Igaz, a pszicho, a lélektani mélyfúrás felől krimi, de akkor is. Dosztojevskij recenziálásakor is csak nézne tanácstalanul. Ráadásul kisregény ül a regényben. Kicsivel (nagyon) tudományosabb, elméletibb az alapregénynél, olyannyi-

Miért nő a fű?

Onagy Zoltán könyvajánlója

ra a vallástörténet nyelvhasználatával, hogy háromszor rugaszkodik neki, hogy kiderüljön, milyen funkciót szán a szerzői szándék az amúgy egyszerű, „életképek egy fordító életéből” alapján. A kis test ugyanazt mondja a tudományos dolgozatok modorában, mint a nagy test.

Mi végre töltjük életünket a földön? Visszatérő emberi kérdés, fiatal írók törvénytörően csúsznak a konszenzusos sorozatszerepbe, az írók magányos színpadán legkönnyebb rágórcsölni és úgy maradni: „miért nő a fű, hogyha majd leszárad? miért szárad le, ha újranő?” A kérdés nem kérdés. A nagy, központi cél felismerése iránti vágy sem életidegen. Hatni, változtatni, isteni igazságokat osztani, ha két ember életét megváltoztatom jó irányba, már mérhető a földi lét értelme. A tömeg, a slepp azzal tölti idejét a világban, hogy eszik, iszik, alszik, szaporodik, aztán meghal, újra születik, meghal, és így tovább. Nem valódi élet. A valódi élet azt jelenti, hogy örök érvényűt alkotunk. Amint az író örök érvényűt képes létrehozni, örökké tartó eredmény a jutalma. Az öröklétért érdemes erőfeszítéseket tenni. Nyilván. Az efféle vágy

törvénytörően rugdalja a fiatal fordítót a megfoghatatlan, az ezoterikus és a transzcendens felé. Ebből az irányból érkezik a mindent felülíró, hatékony tudás. A fordító könnyen talál utat. Az ország legjelentősebb ezoterikus kiadójának fordít. Meglehetősen szimpla, ám parádésan aprólékos, fanyar humorba applikált mindennapjait követhetjük a regényben, fiatal nő, fiatal férfi, kicsi gyerek és a napi események (érthetetlen módon az erotika szinte érintőlegesen sem). Nagy munka. A szerző nem kívánja minden bekezdésben új, elképesztő felfedezéssel meghökkenteni az olvasót. Apró, pontos, telivér megfigyelésekkel vezeti az olvasót a városszélre, a lakótelepi világba. Az elutasító családi mikrotenyészet a pont, ahol az ezotéria megtelepszik, szárba szökken. Nem nevezhető másnak, mint a transzcendens leágazásának, hogy egy lakótelepi lakás tenyéryni dolgozószobájában óhajtja a főszereplő szintetizálnia világ valamennyi felgyűlt tudását. A fordító – a regény szerint – rosszul jár a centralizált tudással, ennyi talán elérhető. Hegedűs Péter túl ezen a könyvön is. Az olvasó várhatja a következőt.